

ליובאוויטש

"בשעה שישנו תוקף הגשמיות והחומריות, יש צורך לבקוע זאת על ידי אור חזק ביותר, שהוא ענין של עמידה בתוקף ללא פשרות, ועל ידי זה נעשית היציאה מאפילה לאור גדול, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממשי" (משיחת י"ב תמוז תשי"ט)

שבט תשפ"ד 63

האמת של הרבי נמצאת ופועלת

פארבריינגען חסידי הגה"ח הרב זושא אלפרוביץ' שיחי'
משפיע ישיבת תומכי תמימים קריית גת

השביעי, שכפי המבואר במאמר הנ"ל, עניינו "להוריד את השכינה למטה בארץ". כלומר, מדובר בדור שנמצא ב'ארץ', שאין לו חוש וקירוב לענייני רוחניות, וגם לדור הזה הורידו ונתנו את הכוח של עבודת ודרך החסידות, בכוח העצם/ שנמצא בחסידות, שמגלה את העצם של כל יהודי. כך שגם מי שמצד הגילויים שלו אינו נמשך לאלוקות, גם לא על ידי התלבשות אלוקות בשכל של חסידות - גם הוא יכול לקבל את המסר של חסידות מצד האמת של הדברים, ועל ידי זה משפיע גם על חושי נפשו, שיעדיף עניינים רוחניים ואלוקות על פני עניינים גשמיים ואינטרסים אישיים.

איתן בהתקשרותו לרבי

ובזה עצמו יש חידוש נפלא דווקא לאחר ג' תמוז, כאשר גם הגילוי של 'דור השביעי' מתעלם, וכאן באה לידי ביטוי הפעולה העצמית של חסידות, שיהודי מתקשר לאמת של אלוקות, גם כאשר חסר בגילוי האור של חסידות, ועל ידי זה ניתן לעורר גם את הגילויים שבנפש.

כולט במיוחד הוא הדור הצעיר שהתחיל את דרכו לאחר ג' תמוז, ובכל זאת עומד חזק ואיתן בהתקשרות לרבי וללימוד ודרכי החסידות, ואין זה אלא על ידי ההשפעה העצמית שהרבי הנחיל לנו בתורתו, שבא לידי ביטוי דווקא כאשר הרבי אינו בגילוי, אבל האמת שלו נמצאת ולכן פועלת. לכל הנ"ל נוסף המצב המיוחד בו אנו נמצאים כרגע, ש"אותותינו לא ראינו... ולא איתנו יודע עד מה", אך יחד עם זה, אנו עדים להתעוררות אמיתית בעם ישראל, הן בגילוי כוח המסירות נפש בכל שדרות העם, והן באחדותו של עם ישראל, על אף חילוקי הדעות הקוטביים והאינטרסים השונים ומשונים. על אף כל זאת, כשהדברים נוגעים לעצם נקודת היהדות, הרי זה נמצא בשלימות ומתבטא באופן נפלא.

ויהי רצון שנזכה תכף ומיד לגילוי המשכת השכינה "למטה בארץ", בביאת משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו בפועל ממש. ■

במאמר ד"ה "באתי לגני" תשי"א מבואר שדורנו הוא 'דור השביעי', ועניינו שהוא "שביעי לראשון". כלומר, השביעי והראשון הם נקודה אחת, אלא שמחולקים באופן הביטוי שלהם. וכדי להביא לידי ביטוי את מה שיש בהעלם פראשון, נדרשת החביכות של דור השביעי, שרק אז ניתן לגלות את כל העומק של הראשון.

על פי הידוע, שהרביים הם בהתאם לספירות, ואדמו"ר הזקן מקביל לספירת החכמה, מובן שנושא דורנו מקביל לספירת המלכות. והרי חכמה ומלכות שתיהן בבחינת 'נקודה', כלומר בבחינת 'ביטול', אלא שבזה עצמו יש יתרון לספירת המלכות, ולכן דווקא על ידה מתגלה אמיתית העומק שבספירת החכמה.

אם ננסות לתרגם את הנ"ל לשפתנו: יש בתניא קדישא כמה יסודות שהם עיקריים בדרכה של חסידות חב"ד. אחד מהם הוא, שהתעוררות המידות היא על ידי המוחין דווקא. וגם כאשר המידות הן בתעלומות הלב, המבחן שלהן הוא אם הן אכן מביאות את האדם לידי מעשה. כלומר, שהעיקר זה 'עבודה בפועל', והתכלית היא דווקא במעשה המצוות, ואילו האהבה והיראה (המידות) הן בבחינת 'כנפיים' בלבד למעשה המצוות.

גם לדור הזה ניתן הכוח

כל הנ"ל מבטא את המהות של חסידות חב"ד, שעבודתו של יהודי צריכה להיות מתוך ביטול לכוונה העליונה, ולכן הרגש האדם צריך להיות כפוף למוח שבו מתגלית האמת, ולא לפי גדר ההרגש בלבד, שעניינו (של ההרגש) הוא העלאה למטה למעלה, ותכליתו להגיע לגילויים בלבד. בזה מתבטא חידושו של אדמו"ר הזקן (על שאר תלמידי המגיד ממזריטש), שהלביש את האור של חסידות בכללי השכל, שעניינו הוא ידיעת וקבלת האמת. ועל אף ש'הלבשת השכל' לאור החסידות מהווה ירידה מסוימת למהות הגילוי עצמו, אבל באמת דווקא על ידי זה תופסים ב'עצם' שלמעלה מגילוי.

על פי זה נבין את ההמשך והחידוש של 'דור

עבודה פנימית
בדור השביעי

2
כי הם חיינו
מאמר ראשון בסדרה:
תפקיד הבית בחיבור
הילד ללימוד גמרא

2
המהנדס
הגדול
מה אמר הרבי הרי"צ
נ"ע לסטודנט הצעיר
שבז ליהדותו

4
זה השער לה'
המסע של ר' בן רהב
ממגרש הכדורגל
אל היכל התורה
והחסידות

קו' ליובאוויטש' 077-227-770-9
לשמיעת הנציגים
ושיעורים מרתקים

מעוניין לקחת חלק?
דרושים נציגים פעילים מרחבי הארץ

טל. 03-3750028
פקס. 02-5324679
ת.ד. 347 כפר חב"ד
chabad@chasdei.org

י"ל ע"י: ליובאוויטש שבליובאוויטש (ע"ר)
לתרומות: ליובאוויטש
בנק דיסקונט סניף 64 חשבון 203445505

לעילוי נשמת מרת פייערל פנינה ע"ה ב"ר אברהם משה ז"ל ויינפלד
נלב"ע ט"ו בטבת ה'תשע"ט תנצב"ה

אין מאהיבים על הילד את לימוד הגמרא

הרב ישעיהו ובר מייסד "שיטת הרב ובר" ללימוד הגמרא ומומחה בעל שם לחינוך ולהקניית מיומנויות למידה

בשולחן ערוך רבנו הזקן, הלכות תלמוד תורה א, א: "אף על פי שהקטן פטור מכל המצוות... אבל תלמוד תורה - מצוות עשה מן התורה על האב ללמד את בנו הקטן תורה... שנאמר 'ולמדתם אותם את בניכם לדבר בם'".

מאמרנו זה הוא ראשון בסדרת מאמרים שעניינם - תפקיד הבית בחיבור הילד ללימוד גמרא:

ראשית יש לדעת כי הגמרא היא חלק אינטגרלי מרכזי מהיהדות התורנית ומדרך החיים היהודית. מלבד המצווה לעסוק ולהתעמק בתורה ומלבד העובדה שהגמרא היא בית היוצר והפיתוח של התורה שבעל פה, הגמרא תורמת ללומדיה הן בתחום ההגותי והן בהתנהלות החיים הגשמיים. הגמרא היא פעילה ברמה דינמית והיא רלוונטית בכל הזמנים והמצבים.

וכאשר נדע להשתמש בקודים ובהוראות של הגמרא, נוכל לחיות חיים מאושרים מלאי טעם.

אין מתחברים לגמרא

ככלל, החיבור לגמרא מתרחש כאשר בעזרת הלימוד אנו מצליחים לגלות את התוכנות התורניות, מתוך ההיגיון הפנימי שלנו.

להורים יש כוח רב להאהיב את לימוד הגמרא על ילדיהם. ביכולתם ללבות את האש התורנית הטמונה בלב הילד

הנחת היסוד היא, שלומד הגמרא אינו נדרש לשנות את עצמו או להתאים את עצמו לגמרא, אלא להיפך, לימוד הגמרא מאפשר לכל לומד ללמוד אותה בסגנון האישי והייחודי שלו. מה שנדרש אפוא, בשלב ראשון, הוא, תנועה של קבלת עול ושל ביטול לרצון ה'. כל אחד יכול ומתבקש להשתמש בכלים השכליים שהקב"ה חנן אותו בהם ובדרך החשיבה וההבנה הייחודית שלו, כדי להיכנס ולהצטרף למהלך החשיבתי של הגמרא.

בספר.

לכתוח 'שיבה' בבית

בדרך זו ניתן ליצור ולגבש כעין 'שיבה קטנה' בתוך הבית, כשכל אחד מבני הבית הוא 'מאן דאמר' ודעתו חשובה ומעשירה את כל המשפחה. באופן הזה יוצרים דינמיקה של שאלות ותשובות וסיעור מוחות.

במהלכים אלו מכניסים את הילדים לשורה הראשונה בלימוד הגמרא, ביחד עם... התנאים והאמוראים.

יש לציין, שמטרת החיבור של הילד לגמרא בבית, אינה לסייע לילד בלימוד הגמרא בכיתתו. ההפך הוא הנכון! הילד, בלימודו בתלמוד תורה, מקבל סיוע בידע ובמיומנויות כדי שיוכל יותר להביע את עצמו ב'שיבה' שנוצרת בבית. שכן כאמור, החיים האמיתיים מתרחשים ומתגבשים בתוך הבית. ואילו כל מה שמסביב, נועד לתת לילד הגדל והמתפתח כלים שיאפשרו לו לחיות נכון את 'החיים האמיתיים'.

במאמרנו הבא, נדון בעו"ה במערכת היחסים שבין הבית למסגרת התורנית.

הגמרא מעודדת אותנו לחשוב, לקרוא תיגר, לפרק, לסתור, לחדש, לקיים ולגלות. כל זה קיים בלימוד הגמרא.

החיים האמיתיים של הילד

את חייו האמיתיים חי הילד - בבית. לכן, חשוב לחבר אותו ללימוד התורה מתוך חיות ושמחה - בבית!

להורים יש כוח רב להאהיב את לימוד הגמרא על ילדיהם. ביכולתם ללבות את האש התורנית הטמונה בלב הילד. כיצד? כל נושא וכל עניין תורני שדנים בו בבית, חשוב לנפות אותו נפה אחר נפה; ללבן אותו מכל הצדדים והכיוונים; ולעשות זאת בשיתוף כל בני המשפחה - למרות פערי הגילאים והרמות השונות.

ישנן שאלות רבות המתעוררות בבית, כדוגמת דיני ממונות, דיני נזיקין, דיני כשרות, דיני שבת. בכל פעם שבה מתעוררת שאלה או דילמה, אפשר כמובן לפתוח (קיצור)

המהנדס והחתול

א חסידישע מעשה

חשבתי - הסביר - כי אל חדרי הגיע מהנדס גדול ממני וביטל במחי יד את עבודתי המאומצת. אולם, כאשר שמעתי כי אין זה אלא מעשה חתול, נרגעתי...

הסתכל הרבי על הבחור הצעיר ואמר:

האם אנחנו יכולים לומר שאנו גדולים מהקב"ה, ולבטל את תורתו הנצחית, האין סופית? הרי מבינים אנו בתורה פחות מאשר אותו חתול בתוכנית המהנדס.

כאשר השכיל לראות עד כמה היו מגוחכים דבריו, ביקש הצעיר את סליחת הרבי.

מסופר, כי בסופו של דבר הפך הבחור לבעל תשובה.

על פי 'פניני הכתר' ■

לא. מי צריך את השטויות האלה? הפטיר הלה בכזו.

הסתכל בו הרבי במבט חד ושאל: אפשר לספר לך סיפור?

לאחר שהבחור הסכים, פתח הרבי וסיפר:

מהנדס גדול עמל במשך שנים רבות בהמצאת מכונה משוכללת, והשקיע בהכנת התרשימים את כל זמנו ומרצו.

יום אחד כשנכנס לחדר עבודתו, ראה שני פסי דיו מתוחים על תרשימיו. כשראה זאת המהנדס, התעלף. בני המשפחה העירו אותו מעלפוננו, ואמרו לו שחתול קפץ על השולחן וקשקש על התרשימים.

כששמע זאת המהנדס, התאושש וקם על רגליו מאושר.

מה קרה לך? שאלו כולם.

בהגיעו לעיר קאסטרמה, לשם הוגלה הרבי הרי"צ, התארח הרבי בביתה של אלמנה עשירה מגזע החסידים.

לרבי הקצו חדר בקומה העליונה, ואילו האלמנה עם בנה הסטודנט גרו בקומה התחתונה. חסידים היו באים לבקר אצל הרבי וגם האלמנה הייתה נועצת בו. רק הבן, הסטודנט, לא רצה להתקרב לרבי. לאחר הפצרות ובקשות רבות מצד אמו, הסכים להיכנס אל הרבי.

מה מעשיך? שאל אותו הרבי.

אני לומד הנדסה.

ושבת, שומר אתה? שאל הרבי.

לא! הניע הבחור ידו בביטול.

וכשרות? ותפילין?

התורה חודרת בכל הבית כולו

ישנו סיפור שסיפר הרבי [הריי"צ] אודות החילוק שבין מתנגד לחסיד:

היו שני אחים, אחד חסיד שהיה עני, כמובן, והיו לו בנות, והשני מתנגד, שהיה עשיר ובעל בנים. כשבנותיו של החסיד הגיעו לפרקן, החליט לפנות לאחיו המתנגד לבקש עזרתו להשיא את בנותיו. כשנפגשו האחים, הולך המתנגד את החסיד והראה לו את ביתו המרווח והגדול בעל חדרים רבים, באומרו, חדר זה הוא חדרי המיוחד, בחדר זה אני ישן, בחדר זה אני אוכל, ובחדר זה אני מקבל אורחים, וכן הלאה. ואחר כך שאל המתנגד את אחיו החסיד: נו, מה דעתך על ביתי? ענה לו החסיד:

לפעמים מתברך יהודי בלבבו שבשעת התפילה - לכל הפחות - יהיו אצלו רק מחשבות של קדושה, אבל, לאחר התפילה, בשעת העסק, לא אכפת לו כל כך. אבל, האמת היא - כפי שדורשת תורת החסידות - שעבודת התפילה צריכה לחדור ולפעול בכל היום כולו. והנתינת כוח לזה - שהתורה חודרת בכל הבית כולו, והתפילה חודרת בכל ענייני היום - ממשיך הרבי על ידי תורת החסידות, שנמשלה למים (נוסף על כללות עניין התורה שנמשלה למזון) שעל ידם נעשה הילוך המזון באופן שמגיע וחודר בכל חלקי הגוף.

'תורת מנחם - התוועדות' תש"י, עמ' 14-15 - בלתי מוגה

מתפעל הנני מכך שביכולתך לחיות ב'פיזור הנפש', חדר מיוחד לכל דבר; בחדר זה הנך ישן, בחדר זה הנך אוכל, ובחדר זה הנך לומד תורה ומקיים מצוות. לי - אומר החסיד - יש רק שני חדרים, ואינני מסוגל לחלק מקומות מיוחדים לשינה לאכילה ולקיום התורה ומצוות....

בית יהודי אינו מתחלק לחלקים שונים, חלק מיוחד לענייני קדושה, והשאר לענייני חולין. התורה צריכה לחדור וחודרת בכל הבית כולו. ודוגמתו בעבודה הפרטית בכל יום - שעבודת התפילה צריכה לחדור ולפעול בכל היום כולו.

חיי שליחות

הרב אהרן קוביטשק שליח הרבי בשכונת דניה, חדרה

'בניין מדליק'. מיזם באמת מדליק. אני אוהב אותו, כי מבחינתי זו דרך נהדרת להכיר אנשים, ושנאשים יכירו אותנו בגובה העיניים, לא כמו ההיכרות באירועים ההמוניים של תפילות יום הכיפורים וכו'.

במובן מסוים זה כמו להיפגש אצלם בסלון. אז השנה שלחתי הודעה בקבוצת הערכונים של בית חב"ד, מי שמעוניין, בניין מדליק וכו'.

למחרת פנה אלי גיל. גיל מכיר אותנו כבר שנים, לא ידעתי שהוא 'ועד הבית' אצלו בבניין.

הוא גר בבניין ישן, בן כמה עשרות שנים. נגיד את זה כך, מהבניינים הפחות נוצצים בשכונה.

שלא תטעו, הבניין מתוחזק היטב: נקי, מסודר, נעול בקוד, הכל טוב, אבל ברירת המחל של שלי היא לפנות לבניינים החדשים יותר אצלי בשכונה.

גיל התעניין. סיכמנו שהוא יבדוק אם יש נכונות מצד הדיירים, ונקדם את העניין.

הוא חזר אליי אחרי שעה קלה ואמר שיש התעניינות יפה למיזם. יתרה מזאת, הוא אפילו פנה ל'ועד הבית' בבניין הצמוד שלו והציע לו להשתתף גם הוא, עם הדיירים שלהם כמובן, בהדלקה.

נהדר! לא הכרתי את 'ועד הבית' שם, וגם לא כל כך הרבה דיירים משם, כך שמחתי מאוד מיצירת הקשר הזאת.

במאמר המוסגר: מבחינתי, מספר של איש קשר מהשכונה, זה יקר המציאות.

כמובן כשיש סיבה לפנות אליו, ולא סתם להוריד מהאתר הפרוץ של משרד הפנים את רשימת הדיירים של השכונה....

בקיצור, סגרנו על יום ראשון. הגענו בהרכב מלא. זה היה אחרי הדלקה

מרכזית בכיכר, שהייתה אחרי 'בנין מדליק' בבניין דירות אחר, חדש ממש, בשכונה.

התקרבנו לבניין, והדלקתי את המוזיקה בכוסה, והיידה נכנסים. היה ממש שמח ומיוחד.

הרבה דיירים חיכו לנו שם.

את חלקם אני מכיר היטב, בעיקר את אלה הצעירים עם הילדים, שאותם אני פוגש במוסדות החינוך בשכונה,

בגנים או בבית הספר. אבל מטבע הדברים, בבניינים היותר ישנים של השכונה גרים בעיקר מבוגרים.

הצגתי את עצמי, הדלקנו, שרנו, שמחנו, ואז התפנית לעיקר העיקרים מבחינתי: לגעת בנשמות, לשוחח עם האנשים.

אני רוצה לשתף בשיחה אחת כזאת שלי, עם רוברטו.

איך שהגעתי ללובי עיני צדו אותו.

הוא ירד מלווה באשתו, שניהם אנשים בגיל העמידה. הם הגיעו מצוידים בכיסאות מתקפלים שהורידו מהבית והתיישבו להם.

הוא היה נראה לי נרגש מהמעמד. אני יכול להבין אותו.

כשהתחלנו את טקס ההדלקה הוא הוציא כיפה מקופלת בקפידה מן הכיס וחבש לראשו. לא הכרתי אותו לפני כן.

לא היה לי שמץ של מושג מי הוא ומהיכן הוא, אבל ידעתי שארצה לגשת ולשוחח איתו בסיום ההדלקה, וכך עשיתי.

ניגשתי אליו, והוא שמח שהתקרבתי ושאל אותי: "אינגליש?". "יסי", עניתי בשמחה. עיניו אורו והתחלנו לשוחח

רוברטו עלה לארץ לפני 20 שנה ממונטבידאו, אורוגוואי. שפת האם שלו היא כמובן ספרדית, אבל יש לו גם אנגלית מצוינת וכך תקשרנו.

העברית שלו בכי רע.

רוברטו ואשתו מבוגרים, בסביבות ה-80. הוא סיפר לי באושר על החיים באורוגוואי, איך שהיה קשור לקהילה יהודית מקומית שם והיה הולך מידי שבת לבית הכנסת. "Not reformed (-לא רפורמי)", הוא הדגיש לי

בגאווה פעמיים בשיחה הקצרה שלנו. אבל מאז שהוא בארץ הוא לא ממש מסתדר עם בתי כנסת, בעיקר בגלל השפה.

"שם", הוא מספר לי, "הייתי מתפלל בסידור עברית-ספרדית והיה מצוין. כאן, כשאני קורא שתי מילים בעברית, החזן כבר מסיים את כל העמוד".

הזדהיתי איתו מאוד. דיברנו על חב"ד באורוגוואי. הוא שמע על "רביי שם טוב", אבל לא ממש הכיר.

כשאמרתי לו שאני מחב"ד הוא חיך ואמר: "ברור! אני מזהה את זה לפי הכובע שלך...".

דיברנו על הילדים שלו, ועל הנכדים, שעכשיו גרים בסליקון וואלי ומחוברים ואוהבים מאוד את קהילת בית חב"ד שם. החלפנו מספרי טלפון, ונפרדנו בחום, לא לפני שדיברנו על הנשיא החדש והצבעוני של ארגנטינה ועוד אי אלו דברים.

אני לא יודע מה תהיה הפעם הבאה שאצור איתו קשר.

ניסיתי להזמין אותו לבית הכנסת שלי, והוא לא מדיי התלהב מהרעיון.

אבל אין לי שום ספק שזו עוד נשמה שזכיתי לגעת בה.

אני יודע היכן הוא גר, ויש לנו את המספרים האחד של השני, וזה משמח אותי מאוד.

הוא נחשב דמות מוכרת ומצליחה בתחומי הספורט, כאשר יום אחד התעוררה נשמתו בצימאון עז לחיים עם משמעות. את הצימאון הוא הרווה בשיעורי תורה ובספר המבוסס על תניא קדישא. כגשנו לשיחה בגובה העיניים את ר' בן רהב מחדרה, כיום חסיד חב"ד המשלב לימוד חצי יום בכולל עם ניצול הידע והניסיון שלו, לשיפור חיי הגוף והנפש של ילדים ונערים הסובלים ממוגבלויות

החובש אמר לי בצער שנראה לו שלא אוכל יותר לחזור למגרש, והוא לא הבין למה אני נראה שמח ונגש כל כך מהבשורה

מתמלאים מוטיבציה להתקדם בכל התחומים. וב"ה רואים הצלחות גדולות.

אתה מסוגל

האמת היא שזו תוכנה חשובה לכל אחד מאיתנו...

נכון מאוד. לכל אחד יש מוגבלויות מסוימות, אבל בדיוק במקום שלהן נמצאת משימת חיי.

במרכז השיקומי לנכים

להתגבר ולפרוץ את אותן מוגבלויות, לצאת מה'מצרים' שלו. היו לי זמנים של משברים, ואז הייתי אומר לעצמי, הנה ההזדמנות שלך, בוא תוכיח לעצמך שאתה מסוגל. ובאמת, דווקא מתוך הקושי התאמצתי ופרצתי למקומות גבוהים יותר. יש מכתב מדהים של הרבי שמאיר את דרכי, בו הרבי כותב, שיש תפיסת עולם מעוותת שכאשר לא הולך לך, אתה מראה פנים זועפות. אבל האמת היא להיפך, כמו שחז"ל אומרים שפנים שמחות ומאירות, גורמות גם שיאירו לך פנים מלמעלה.

במבט לאחור, כיצד אתה רואה את הדרך שעברת?

כיום אני לומד תורה ומשתדל לעבוד את ה', לא את הכדור... משחק כדורגל, שלא כמו ספורט אחר הוא משחק שתופס את הנפש ברמה קשה. זה לקום בבוקר והשאלה הראשונה תהיה על הכדורגל. קמים עם זה, ישנים עם זה. מחקים את השחקן הזה וההוא, ובקיצור, הנפש בהמית שולטת שם...

אני רואה אצלנו ילדים שמשחקים בכדור וזה בסדר גמור, אבל ברגע שהילדים נחשפים למשחקי כדורגל בחוץ, זה מאוד לא טוב. זו אחריות של ההורים ושל מוסדות החינוך שלהם, לוודא שהילדים אינם נחשפים לתרבות הזו. ובכלל, מוכרחים היום להקפיד הקפדה יתרה שלא להיחשף למדיה. כי לצערנו רוב מוחלט של הדברים בחוץ באים על חשבון יראת השמים והחמימות החסידיית.

התרסקה. זה היה כאבים חזקים והתעלפתי. כשהתעוררתי בדרך לבית הרפואה הרגשתי שמחה עצומה. הבנתי שזו מתנה שהקב"ה נתן לי. החובש אמר לי בצער שנראה לו שלא אוכל יותר לחזור למגרש, והוא לא הבין למה אני נראה שמח ונגש כל כך מהבשורה... התקשרתי לאחי, ואז לתדהמתי הוא שולח לי צילום איגרת קודש של הרבי. אחי, על דעת עצמו, החליט לכתוב עבורי לרבי. באיגרת המסוימת של הרבי, שבהשגחה פרטית נפתחה לו, נאמר (תוכן הדברים): לגבי בן משפחתו בארץ הקודש שהרופאים לא נותנים לו סיכוי, הנה אין לו מה להיכנס לדאגה, ובעזרת ה' הוא יצא מזה, והרי הוא הקים בית בישראל ב"ה, ועוסק בחינוך.

היינו בהלם מהתשובה. כיום אני יכול לספר, שהתשובה הזו היא שהחזיקה אותי ונתנה לי כוחות לעמוד בניסיונות. וב"ה כעת אני סוגר מעגל, לאחר שזכיתי וב"ה גם נולדה לי בת ראשונה, אחרי יותר מחמש שנות נישואין.

מוסר שיעור תורה

מזל טוב! ומה מעשיך כיום?

כיום אני אברך כולל בשעות הבוקר, ובערב אני מוסר שיעורי תורה לקהלים מגוונים, בין היתר לקבוצות של אהדי כדורגל. בנוסף, לצרכי פרנסה הקמתי ברמת גן מרכז ספורט שיקומי לנכים. זהו מרכז שבו ילדים ונערים נכים מתאמנים ומחזירים לעצמם יכולות וגם תקווה לחזור לחיי שגרה מלאים.

אבל האמת שזו רק מעטפת, שבתוכה מצוי תוכן פנימי ועמוק. גליתי שהדבר המרכזי עמו אותם בעלי מוגבלויות מתמודדים, זו ההרגשה שהם 'אינם מסוגלים'. אם הם רוצים משהו, הם רגילים שהם מתבכינים, ומיד הם יקבלו. זה גורם להם באופן כללי לא להתאמץ, ולא לצאת מהמוגבלויות שלהם. בסייעתא דשמיא פיתחתי שיטה, שבנויה הרבה על יסודות החסידות, באמצעותה אני מאמן אותם שהם בעצם מסוגלים לעשות הרבה מעבר למה שהם חושבים. המוטו הוא - לצאת מאזור הנוחות. הם עושים צעד קטן ועוד צעד, אני לא מוותר להם, והם מצליחים להגיע להישגים גבוהים. כתוצאה מכך הם

ספר לנו בבקשה על תחילתו של המפנה בחייך

זה התחיל לפני כשבע שנים. מבחינה חומרית הייתי אז 'על הגובה'. הייתי מאמן של קבוצת כדורגל, הרווחתי הרבה כסף, נהניתי ממעמד חברתי מצוין. אלא שביחד עם זה התחלתי פתאום להרגיש ריקנות, חוסר משמעות. הרגשתי שכל המעמד שלי זה שקר. ורציתי שינוי.

בשלב הזה עוד לא רציתי יהדות. ההורים שלי הגיעו מקיבוץ של 'השומר הצעיר', אז לא ממש גדלתי עם יהדות בבית, לכן חיפשתי כל מיני ספרי מיסטיקה.

באותה תקופה אח שלי התקרב ליהדות על ידי חב"ד באוסטרליה, וכיום הוא גם גר שם. כשנפגשנו, שאלתי אותו על הכיפה שהוא חובש ועל יהדות, והוא התחמק מלענות לי ישירות. הוא רק נתן לי ביד כסף וביקש, "תעשה עם הכסף מצווה, תן אותו לצדקה". לימים התברר לי שזה היה בעצת המשפיע שלו. שכן בתחושה שלו, לא באמת הייתי אז כלי לשמוע ולקבל, אבל מצווה מעשית כמו צדקה, זה בטוח ייגע בנפש שלי. והוא צדק.

יום אחד התחלתי לצעוק לעצמי, לא ידעתי מה קורה לי... הנפש שלי פשוט ניסתה להתעורר, הניצוץ שבפנים התחיל להידלק. בכיתי כמו ילד קטן ובבוקר הרגשתי תחושה של הארה, של שמחה פנימית. התקשרתי לאחי וסיפרתי לו, והוא אמר לי: "ברוכים הבאים... התפללתי עליך הרבה".

יש לי חבר 'מהמגרש' שגם כן התקרב באותה תקופה. קוראים לו הרב שניר גואטה והוא בעצמו מקרב כיום רבים ליהדות. יום אחד הוא לקח אותי איתו לשיעורי תורה. קלטתי שאני חייב להתקדם בתורה ומצוות. התחלתי להניח תפילין ולקיים עוד ועוד מצוות.

התשובה של הרבי

ואיך זה השפיע על החיים שלך ביום יום?

בשלב מסוים הבנתי והפנמתי שכל עוד אני שחקן כדורגל, אני לא באמת יכול לחיות חיי קדושה. חיים של שחקן כדורגל הם תובעניים מאוד, אם זה מבחינת שבתות, שכמעט ולא ניתן לשמור שבת, ובכלל, זהו תחום ששואב את כל כולך...

זה היה קרב פנימי קשה. באותה תקופה קראתי את הספר 'מודעות יהודית', של הרב נדב כהן. הספר מציג ומנגיש את יסודות ספר התניא, וזה עשה לי מהפך בנפש.

לילה אחד בכיתי מאוד, ורציתי שה' יעזור לי לעשות את הצעד הנכון. בבוקר הלכתי לאימון, וקיבלתי מכה חזקה ברגל, והאגודל שלי

מחוץ לבית הכנסת

לכבוד מערכת עלון ליובאוויטש, בגיליון הקודם הבאתם טור נפלא מאת הרב דיסקין, בו הוא נגע בין היתר בבעיית בזבוז הזמן הנגרמת על ידי הטלפון ה'חכם', ובכלל אתם מעוררים על בעיות נוספות שיש במכשירים אלו. חשבתי על נקודה נוספת, והיא השימוש בטלפון הנייד בבית הכנסת. בכל בתי הכנסת זהו דבר פשוט שלא

עם אותו המספר שיש לי במכשיר ה'חכם', כך שגם אני זמין אם צריכים אותי, וגם אינני מוסח ואין לי את הניסיון להביט במסך הקטן בכל רגע ורגע, ולהסיח את הדעת מהלימוד ומהתפילה, כי הוא פשוט לא עליי, אלא בבית או באוטו. בתקווה שמכתב זה יעורר ויחזק את כולנו. **ב.פ. כפר חב"ד**

בנוגע לעבודת התפילה (שנקראת גם בלשון רינה (שירה)) באופן של שירה (כידוע שרבנו הזקן היה מתפלל בקול ושירה) - שנוסף על השירה הקשורה עם העלייה מלמטה למעלה, צריכים להיות עכשיו (לאחרי גמר כל העליות) השירה שמצד הדבקות וההתכללות בהעליון, כהכנה והתחלה ל"שיר חדש" דלעתיד לבוא. ובמיוחד בנוגע להתפילה על הגאולה האמיתית והשלמה (ובפרט לאחר שכבר "כלו כל הקיצין", ונשלמו כל ענייני העבודה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) - שנוסף על רגש הכוסף והתשוקה והגעגועים להגאולה (עד עתה), צריך להיות עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

ניתן אפוא לראות בקטע המדובר על עבודת התפילה מתוך שירה, שיש בה לא רק הכנה לגאולה, אלא גם טעימה ממנה, ובלשונו הק' של הרבי הכנה והתחלה ל"שיר חדש" דלעתיד לבוא. יהי רצון שנזכה ל"שישו ושמחו בשמחה הגאולה" בפשטות, תכף ומיד ממש! ■

מוציאים טלפון 'חכם' בבית כנסת. גם מי שמוכרח להחזיק אותו לצורך פרנסה וכדומה, מבין שאין זה יכול להתערבב ולהפריע לשהות בבית הכנסת, בטח לא בשעת התפילה, שאז אין לזה צורה ואין זה מתאים כלל וכלל. ממחשבה למעשה, החלטתי בלי נדר, שלפחות בבית הכנסת אינני נכנס עם הטלפון ה'חכם' שברשותי לצורכי עבודה. קניתי פלאפון מקשים פשוט, התקנתי עליו סים

זה (משיח) בא", ניתן כבר לשמוח מראש! כאן הרבי מעמיק את המסר והופך אותו לדו ממדי, מורכב יותר:

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפילה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שבייא את הגאולה תכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של צער ומרירות ("מרים על שם המירור") על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעה מקרב ולב עמוק "עד מתי! עד מתי! עד מתי!...", חדורות הן (גם ובעיקר ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי בהשירה, מצד גודל הביטחון ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", וכבר בא! (ש"פ בא ושבת פרשת בשלח תשנ"ב, סעיף ח)

כעת נעבור לקטע משיחת י"א בשבט וש"פ בשלח תשנ"ב, ובו נראה ממד פנימי ומיוחד ביותר של העניין. בשיחה שצוטטה קודם, מצינו שמחה הנגזרת מהאמונה בגאולה העתידה לבוא, כעת ניגע בשמחה שהיא טעימה מהגאולה עצמה:

להוסיף ולהשלים (מלשון שלימות) בכל העניינים השייכים ליום ההילולא, לימוד תורתו (ובאופן ד"עשרה שיושבים ועוסקים בתורה") והליכה בדרכיו ואורחותיו בהפצת התורה והמעיינות חוצה, כולל ובמיוחד המשך ההתוודעויות דיום ההילולא, מתוך שמחה ושירה, כהוראה והנתינת כוח דיום השבת שבו נעשית השלמות דיום ההילולא - שבת שירה. והוראה נוספת וגם כן עיקרית בעניין השירה,

אוויר של גאולה

בהתאם לעניינם המיוחד של ימים אלו, בהקשרם החב"די, ימים של חיווק ההתקשרות לאילנא דחיי, ובהמשך לדברי הרבי הידועים, "הלוואי היו מדקדקים אנ"ש, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו משנת השי"ת והשנה שקדמה לה" (אגרות קודש, כרך ד, עמ' כד) - ננסה לדלות רעיון מיוחד העולה מתוך הרצף של שיחות חודש שבט בשנת תשנ"ב.

ניתן לראות קו המחבר בין כמה משיחות אלו, על חשיבות השמחה מבשורת הגאולה הקרובה, ואת השילוב והחיבור המיוחד בין 'התפשטות' מסויימת, וחיות בענייני הגאולה שחודרת גם בממד הגלוי והחיצוני, לפי ערך, של החסיד, כשיחד עם זאת נדרשת עבודה פנימית בתפילה בצורה נעלית ביותר.

נצטט מלשונו הק' של הרבי: כשם שביציאת מצרים "מובטחות היו צדקניות שדודר שהקב"ה עושה להם ניסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובוודאי מובטחות הן שתכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תכף (ברגעי הגלות האחרונים) בהשירה ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה! כלומר, מכיוון שהובטחנו מפי הרבי ש"הנה

לתרומות והקדשות: 058-4848782 (שמואל)

לזכות הילדה הודיה רבקה שתחי' גנץ, לרגל הבת מצוה ז' בשבט תשפ"ד

לזכות
הת' מנחם מענדל שיח"
שוורץ
ליום הבר מצוה ד' בשבט תשפ"ד

לע"נ
הרה"ח ר' מרדכי שמואל
ב"ר משה אשכנזי ע"ה
מד"א דכפר חב"ד
נלב"ע כ"ג בטבת תשע"ה

לזכות
החייל בצ"ה שניאור זלמן שיח"
בן אילנית תחי'
שיגדל חסיד, ירא שמים ולמדן
ולזכות בני משפחתו
להצלחה בגשמיות וברוחניות

לזכות
החתן הת' שלום נח שיח'
והכלה מ' חנה שיינא
ניבון
ליום חתונתם, כ"ב מרחשוון תשפ"ד

לזכות
הילד אליהו שיח"י קוט
לרגל ה'אפשערניש'
י"ב בשבט תשפ"ד

לזכות
הילד יחיאל שיח"י
ליכשיץ
ליום הולדתו, ט"ו בשבט
ולזכות בני משפחתו

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' אברהם ז"ל
ברה"ח ר' שמואל צבי הירש ז"ל
ליסון
נלב"ע ט"ו בשבט

לעילוי נשמת
ר' חיים מנחם ז"ל
ב"ר אהרן שלמה ז"ל
עלברג
נלב"ע כ' בשבט

להקים גדר חזקה ואיתנה שתמנע פלישה של האויב

הרב חיים שלמה דיסקין שליח הרבי ורב העיר קריית אתא

כמו שבדיני נפשות ברור לנו שלא תמיד נכון ללכת לפי הרוב וכשיש איום צריך לנטרל אותו או לפחות לעמוד דרוך ומוכן מולו, כך גם בענייני הנפש הרוחניים

ששמנו אכן לא נפרצת. לעיתים קורה במקרים מסויימים שהחסימה נופלת או שמצליחים לעקוף אותה, בקלות יחסית, ואז עלולים להיכנס לתוך המוח והלב שלנו ושל ילדינו תכנים בעייתיים. תוכן בעייתי שנכנס אלינו, חודר עמוק בנפש ויידרשו חודשים או אפילו שנים להוציאו מאיתנו.

נקודה נוספת שעולה וצפה מהמצב שהיה לפני שמחת תורה, היא התפיסה וההתנהלות שחצתה כמעט את כל גורמי המודיעין ש"האויב מורתע". לא הקשיבו למעטים שאמרו 'איפכא מסתברא', שהאויב מתחמש ומתארגן וממתין ליום פקודה.

כמו שבדיני נפשות ברור לנו שלא תמיד נכון ללכת לפי הרוב וכשיש איום צריך לנטרל אותו או לפחות לעמוד דרוך ומוכן מולו, כך גם בענייני הנפש הרוחניים. לפעמים מרגיש לנו לא נח לשים חסימה חזקה או בכלל להימנע משימוש באמצעי הטכנולוגיה כשמצל הסביבה שלנו זה נהיה מאוד בסיסי. "מה, אין לך וואטסאפ, אז איך אתה...?!", או "מי מסתדר היום בלי...?".

אנחנו צריכים לשמור על עצמנו וילדינו, לשים את הגדר ובעזרת ה' נזכה ל"וַתְּשַׁעַנּוּ בגבולנו" בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש. ■

בעינה עומדת: אנחנו - כולנו - מועדים לנפילות, ואסור לנו להיכנס לזירות מסוכנות, הן בגשמיות והן ברוחניות. העיקרון המרכזי בהתמודדות הוא, 'הקדמת רפואה למכה'. ליצור גדר שתרחיק אותנו מאזור הסכנה.

בחור ישיבה פלוני שיתף פעם בחוויה אישית המתארת בדיוק את זה:

בכל פעם בה הוא הגיע לביתו לקראת שבת חופשה, היה מתיישב ליד המחשב בשעות הלילה המאוחרות וצופה בתכנים בלתי הולמים. באחת ההתוודעויות, המשפיע דיבר בצורה מאוד חזקה על 'שמירת העיניים' ו'קדושת המחשבה'. הבחור יצא, התקשר לאביו והתחנן לפניו שיתקין חסימה על האינטרנט בבית בשביל לא להעמיד אותו בנסיון. האבא נדהם מהמצב, והוא אכן עשה כבקשת בנו והתקין למחשב חסימה.

לילה אחד, כאשר הבחור שהה בבית, היצר הרע התגבר עליו מאוד. הוא ניגש למחשב, וכשניסה לגלוש לאתר בעייתי, קפצה לו מודעה "מחשב זה חסום ומוגן". ברגע הראשון הוא כעס, אך לאט לאט הוא נרגע והודה בליבו לאביו שזנע ממנו נפילה קשה וכואבת.

האויב ממתין ליום פקודה

חשוב לעמוד על המשמר ולוודא שהגדר

בשמחת תורה נדהמנו כולנו מן הקלות הנוראית שבה הצליחו שונאינו הערבים ימ"ש להדור לשטח שבשליטתנו ולבצע מעשי טבח מחרידים ומזעזעים. כיום המלחמה היא בשטח שלהם, ואנו מתפללים ומייחלים להצלחת החיילים ולהצלת החטופים.

ולענייני הטכנולוגיה: בימינו המצב הוא שתכנים שאינם ראויים יכולים להדור בקלות לכל בית בישראל, באמצעות כמעט כל טלפון 'חכם', וכל מחשב וכדו'. על הנזקים הרוחניים והגשמיים שעלולים להיגרם מזה כבר נכתב לא אחת. מחובתנו אפוא כיהודים

יראי שמים וכחסידים 'לשים גדר' ולא להסתמך על כך שאנחנו וילדינו "עסוקים בדברים חיוביים וקדושים" ו"אין לנו כלל שייכות לעניינים שכאלה". וכפי שאמר הרבי בשיחתו 'בתשרי תשל"ו, ועוד: "בדיוק כשם שאסור ללכת למקום סכנה גופנית - כך אסור ללכת למקום סכנה רוחנית! אסור להעמיד את עצמו בניסיון!".

כולנו מועדים לנפילות

נקודת המוצא שלנו, בנושא זה, צריכה להיות מבוססת על האמת הפשוטה והברורה שלאולי לא תמיד נעים להודות בה, אבל היא

וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם

ענייני כבוד וקדושת בית הכנסת

לדבר בתפילה זה לא לגיטימי | ר' טדי לאיאני

בסיעתא דשמיא זכיתי להימנות בין מתפללי בית הכנסת 'אבעת ליובאוויטש' בכפר חב"ד, בו יש הקפדה ושימת לב מיוחדת להימנע מדיבורים בשעת התפילה וקריאת התורה.

הרב שמעון גופין המשמש כרב בית הכנסת מרבה לעורר על כך בהתוודעויות, ואם מישאו בכל זאת מדבר בשעת התפילה, הגבאים דואגים להעיר לו על כך בעדיניות וכן לרמוז לו שדיבורו מפריע לכל יתר המתפללים.

לא מתכוונים חלילה לפגוע באיש. המסר שמבקשים להעביר הוא, 'דיבור בשעת התפילה אינו דבר לגיטימי'. בשעת התפילה עומדים מול הקב"ה, וכששומעים דיבורים מסביב, הדבר מסיח את הדעת ומפריע מאוד לשאר המתפללים.

לא צריך 'לחנך'

כולנו מתפללים על ילדינו שילכו בדרך טובה ומצפים מהם שיתפללו כראוי, מתוך רצינות וכובד ראש, וכמובן לא ידברו בשעת התפילה. ובכן, הדרך הטובה ביותר להשפיע על הילדים בכיוון זה, היא בדוגמה אישית להקפיד בעצמנו שלא לדבר בשעת התפילה. אין צורך להתאמץ ו'לחנך' אותם לא לדבר, הדוגמה האישית שלנו היא החינוך הטוב והיעיל ביותר.

וממשיכים לענות להודעות וכדומה - אנו לא באמת הגענו לתפילה, ואין סיכוי שנצליח להתרכז. משל פשוט לזה, מאדם שנוסע לנופש במקום מיוחד

עם נוף עוצר נשימה, ובמקום להתבונן סביבו בפלאי הבריאה ולנשום את האוויר המרגיע, הוא שקוע בטלפון. הוא כמובן לא שם. הוא לא נהנה מהנוף היפה ולא באמת נופש... כך גם שעת התפילה - בנוסף להלכה הבסיסית 'דע לפני מי אתה עומד', התפילה היא מזון רוחני לנפש והזדמנות להתחבר עם אלוקות, להודות לקב"ה על כל הטוב אשר גמלנו ולבקש על צרכינו הגשמיים והרוחניים.

לסיכום, אין דבר העומד בפני הרצון - אם נקבל החלטה להימנע מדיבורים בשעת התפילה, כבר הובטחנו 'הבא ליטהר מסייעים בעדו' ונצליח לקיים את ההחלטה. אם פונה אלינו מישאו לשוחח בשעת התפילה, נרמז לו שאנו מתפללים כעת ונוכל לשוחח לאחר סיום התפילה, הנסיון מראה שהוא יכבד ויעריך את זה.

בהצלחה לכולנו!

בראותם אותנו מרוכזים בתפילה ונמנעים מדיבורים - זה יהיה עבורם מודל לחיקוי וישפיע עליהם יותר מאשר כל דבר אחר.

לא פעם אנו רואים איך מסורת עוברת במשפחה מדור לדור. לדוגמה, במשפחות בהם הסבא היה בעל תפילה או זמר מוערך, וגם הבן המשיך בדרכו של האב, ישנה סבירות גבוהה שגם הנכד יגדל עם שאיפות בתחום המוזיקה, וכיוצא בזה בשאר תחומי עיסוק ועניין. אם כך הם פני הדברים בענייני העולם, על אחת כמה וכמה בענייני קדושה ורוחניות אליהם הנפש האלוקית שלנו מתחברת באופן טבעי. כאשר האבא מתרכז ונמנע מדיבורים בשעת התפילה - הבן גם הוא לא ידבר, נקודה.

אם רק תרצה

הרב שלמה וינפלד מכפר חב"ד הסביר לי את העניין כך:

התפילה היא התחברות עם אלוקות, וכמוה כסיוור בעולמות רוחניים המהווים חוויה רוחנית הדורשת ריכוז, ומיקוד. כאשר אנו מגיעים לתפילה ביום חול והנייד נשאר דלוק,